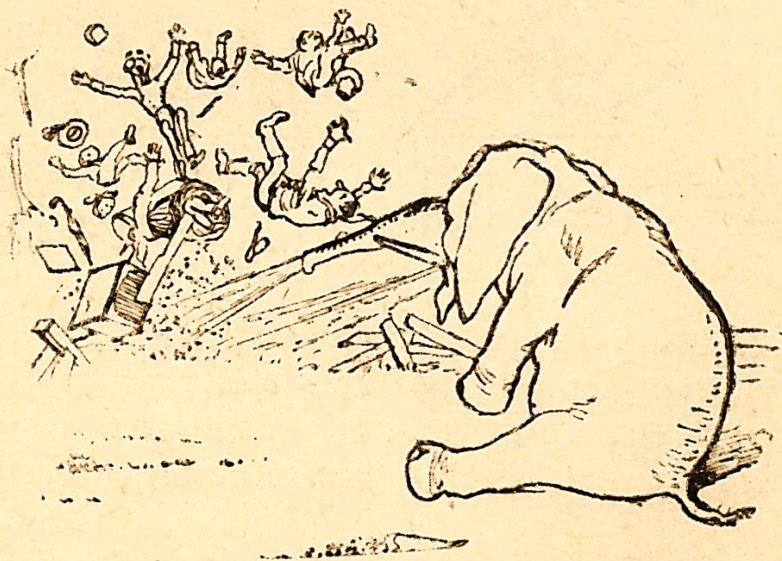


Затичалъ слонътъ, па седналъ,
Глава нагорѣ той вирналъ;
Хоботъ размахва, а въ носътъ
Кат'че ли бълхи го ядатъ.

И той се хапе, чеше съ ядъ —
Въ почуда гледа старъ и младъ;
Пакъ става, тича като лудъ,
И всичко туй — напразенъ трудъ.

Измжченъ клетий слонъ завчасъ
Се спира, сѣда той тогасъ.



Раздразненъ, кихва отъ сърбежъ.
О Боже мой, какъвъ гърмежъ,
Катъ че ли складъ-барутъ избухва,
И всичко тозъ часъ той раздухва.